

[Finansministeren.]

for forsvarrets område, tilfælde af dobbelt medlemskab. Det kunne jo tyde på, at der var visse muligheder, og jeg synes, at det var denne vej, man skulle prøve at gå, også fordi jeg i almindelighed, til trods for hvad jeg har haft at gøre med forsvarret, ikke er tilhænger af en alt for stærk opsplitning i organisationer. Jeg var virkelig meget ked af, at man ikke kunne løse problemet for materielgruppen på en anden måde end den, der blev løsningen, og som jeg har opfattet som en nødløsning, som bedst tilgodeså de specielle forhold dér. Jeg må i øvrigt sige, at de almindelige synspunkter, som jeg anlagde, som jeg gav udtryk for i min redegørelse, dem vil jeg naturligvis stå ved. Jeg må altså holde for, at man ikke kan parallelisere de to sager på den måde, som det er sket fra visse sider under denne debat.

Må jeg så, idet jeg hermed mener også at have givet et svar til det ærede medlem hr. Viggo Hauch, sige, at jeg synes ikke, det ærede medlem skulle have draget det synspunkt ind, at kernepunktet i sagen jo dog var, om ikke hensigten fra regeringens eller fra de pågældende ministres side var at styrke den socialdemokratiske fagbevægelse. Jeg må sige, at da jeg hørte det, og ikke mindst da jeg hørte dette meget gamle citat: Er De socialdemokrat, ja eller nej? — blive taget frem, var det, ligesom jeg lavede lidt op og sagde til mig selv: så ved vi, hvor vi er henne, så ved vi, hvad meningen med denne diskussion er. Jeg synes oprigtig talt, at det ærede medlem i afgørende grad har, hvad skal jeg sige, svækket indtrykket af, hvad der måtte være det saglige formål med at rejse denne forespørgselsdebat. Det giver jo en mistanke om, at det egentlige i sagen ikke er, at man vil varetage menneskerettigheder, organisationsfrihed o. s. v., men politisk at komme os til livs på området for samarbejde mellem fagbevægelsen og socialdemokratiet. Jeg synes derfor, det var en fejl af det ærede medlem.

Til det ærede medlem hr. Aage Fogh skal jeg, idet jeg i øvrigt skal afstå fra at gå ind i en diskussion om visse andre ting, der er draget ind i debatten, sige, at i alt fald en undersøgelse, der tangerer de spørgsmål, det ærede medlem rejste, en undersøgelse, der drejer sig om ansættelsesforhold for ikke-

tjenestemænd, har jeg ved en tidligere lejlighed lovet finansudvalget, og der er altså et undersøgelsesarbejde i gang, som måske nok i hvert fald i nogen grad dækker de ønsker, det ærede medlem fremsatte i dag.

Ordføreren for forespørgerne (Havnstrup Clemmensen): Må jeg først til det ærede medlem hr. Helge Nielsen sige, at det ærede medlem var jo ikke ligefrem ordrig, når det gjaldt de konkrete spørgsmål vedrørende rutebilfolkene og forsvarrets materielpersonale. Det ville være en overdrivelse at påstå, at der kom for mange og klare udtalelser om de rent principielle problemer, der ligger i denne side af forespørgslen. Jeg forstod, at det ærede medlem henviste til den højtærede minister, og så var dermed al ting sagt, ud over at der blev stillet et ganske konkret spørgsmål til i hvert fald min ringhed: ønsker man uro på arbejdsmarkedet, navnlig på et så væsentligt punkt som trafikken? Det vil efter min mening være en overdrivelse at påstå, at det var et særlig begavet spørgsmål, men jeg tror, man i hvert fald har lov til at understrege, at det kan vel ikke være således, at man argumenterer i et demokratisk fagretligt spørgsmål om, hvilke grupper der i den pågældende organisation kan lave mest uro på arbejdsmarkedet, og så for at undgå for megen uro giver forhandlingsret til de mest urolige. Det kan ikke være rimeligt, og det kan ikke være rigtigt, og jeg går ud fra — den højtærede minister var også lidt inde på spørgsmålet — at der kan dog vel ikke være nogen principiel forskel på aktionsretten for de forskellige grupper inden for statsbanerne på dette område.

Mit parti ønsker naturligvis i allerhøjeste grad ro på arbejdsmarkedet, men vi føler os ikke overbevist om, at man lettest skaber denne ro ved at tilgodese de store stærke forbund i forhold til de mindre områder, der her er tale om.

I øvrigt må jeg måske henlede det ærede medlem hr. Helge Nielsens opmærksomhed på, når vi kommer ind i debatten om eksklusivbestemmelser, at det må vel være naturligt og rimeligt at stille særlig stærke krav fra det offentliges side på dette område. Det må være helt naturligt. Og det var i hvert fald ikke rigtigt, når det ærede medlem for-